

Filmpje: <http://www.youtube.com/watch?v=emMpD4Ukdtg>

ZIELIG

Nooit meer pootjes geven. Honden met luiers en rolstoelen.

IK?

ELKE DAG IS ER ÉÉN

ASJABI (7), kruising Duitse herder en Saarlooswolfhond, heeft een spierziekte.

Als de rolstoel tevoorschijn wordt gehaald, is Asjabi niet meer te houden. Dan is hij zo enthousiast dat zijn baasjes hem echt moeten afremmen. Tijdens de wandeling houdt hij flink de pas erin.

In de zomer was hij op Vlieland. Lekker op het strand lopen. "Dat doe je een hond toch niet aan", mompelde een voorbijganger. De baasjes worden dan niet boos, ze begrijpen het wel. Zelf hadden ze ook nooit gedacht dat ze een rolstoel voor Asjabi zouden kopen. Onnatuurlijk vonden ze dat.

Toen bij Asjabi echter de dodelijke spierziekte DM werd geconstateerd, ging het allemaal veel te snel. Ze waren er nog helemaal niet aan toe om afscheid van hem te nemen. De rolstoel kochten ze om zijn leven nog even te verlengen. Elke dag is er één.

De bazin kreeg Asjabi van haar man toen ze kanker had. Hij heeft haar door de chemokuren geholpen. Als ze daar eigenlijk te ziek voor was, dwong hij haar om lekker met hem naar buiten te gaan. Binnenkort gaat het gezin weer naar de Wadden. Omdat Asjabi het daar zo geweldig vindt.

TECKEL ROCO (2) is verlamd aan zijn achterlijf en incontinent.

Roco zat in een asiel in Spanje. Toen de baasjes een foto van hem zagen, waren ze verkocht. Dat Roco half verlamd was, maakte niet uit. Stel je voor, als niemand hem zou willen, zou hij een spuitje krijgen. Twee maanden moesten ze wachten. Toen werd hij eindelijk op het vliegtuig naar Nederland gezet. Alsof ze wachtten op een kindje, zo spannend was het.

Roco is als pup langs de kant van de weg gevonden. De dierenarts denkt dat hij is geschopt of dat met hem is gegooid. Hij heeft een heel smal kontje en waggelt; zijn achterpoten huppelen achter hem aan. Als hij plotseling stopt, vliegt zijn achterkant over hem heen.

Het ziet er zielig uit, maar hij heeft er weinig last van. De meeste mensen willen een gezonde hond, maar zijn baasjes vinden dat hij er ook mag zijn.

Lelijke of gehandicapte mensen worden toch ook niet doodgemaakt?

Ja, natuurlijk is het veel werk om steeds zijn luiertje te verschonen, maar dat doen ze met liefde. De baasjes kunnen hun adoptiekind niet meer missen.

**LELIJKE
MENSEN
MAAK JE OOK
NIET DOOD**

JACK RUSSELL CHANEL (6) had glaucoom. Haar ogen zijn daarom verwijderd.

Beklaag Chanel niet, want dan geeft haar bazin je de wind van voren. Chanel is een vrolijk beestje met een goed leven. Ze speelt met andere honden en maakt lange wandelingen in het bos. Ze zorgt wel dat ze bij haar baasje in de buurt blijft. Want die geeft van die handige aanwijzingen. Bij 'Pas op' weet Chanel dat ze ergens met een boog omheen moet lopen. Hoort ze 'stoep' dan volgt er een stoeprand die ze met haar neus opzoekt zodat ze niet struikelt.

Het is erg prettig dat er in huis niet meer met meubels wordt geschoven, zo weet ze feilloos waar alles staat. Dat was in het begin wel anders, toen zat haar koppie onder de wondjes van alle botsingen met stoelen en tafelpoten. Wel is ze op haar hoede voor andere honden, omdat ze hun lichaamstaal niet meer kan lezen. Vroeger was ze een allemansvriend en speelde ze met elke hond die ze tegenkwam, nu deelt ze regelmatig een grauw uit.

Soms lijkt het net alsof ze gewoon nog kan zien. Als iemand een bal oppakt, tilt ze direct haar kop op. Alsof ze zeggen wil: kom maar op.

**KOM MAAR
OP MET
DIE BAL**

DE ANDERE HONDEN HELPEN HEM OP DE BANK

POINTER SANTHOS (2) is zijn achterpoot kwijt.

Het is fantastisch om Santhos door de bossen te zien racen. Toen zijn bazin hem kreeg, hij kwam helemaal uit Spanje, bungelde zijn ene achterpootje erbij. De dierenarts vermoedde dat-ie als pup was mishandeld. Zijn pootje was op veel plekken gebroken en verkeerd aan elkaar gegroeid. Een pijnlijke zaak. Het was niet meer te redden.

Drie weken na de amputatie mocht hij voor het eerst los lopen. Santhos vindt het heerlijk dat hij nu kan rennen zonder slappe achterpoot die hij mee moet slepen. Hij jaagt enthousiast op eendjes. En graaft ijverig naar mollen en muizen. Oké, hij staat wat wiebelig op zijn poten. Op de gladde keukenvloer gaat-ie weleens onderuit. Zeker als hij haast heeft omdat de bazin met een koekje zwaait.

Eigenlijk logeert hij slechts tijdelijk in dit gezin, maar zijn gastvrouw wil hem stiekem niet meer kwijt. Santhos is ontzettend close met de andere honden. "Als hij even lekker op de bank wil liggen, duwen zij hem erop."

**TECKEL ALICE (2) heeft een afwijking aan haar voorpoten
waardoor de spieren ernstig zijn verzwakt.**

Alice bracht de eerste jaren van haar leven aan een ketting door. Ze is in Kroatië samen met haar puppy's op straat gegooid. Via een stichting voor zielige hondjes is ze in Nederland bij een gastgezin ondergebracht. Twee weken geleden kon Alice amper lopen. Inmiddels staat ze vóóran als de bazin met de honden naar buiten gaat. Eerst mag ze in de babydraagzak. Op een zacht veld wordt ze op haar pootjes gezet. Er moet langzaam een eeltlaagje op komen. Om de boel soepel te houden worden haar pootjes dagelijks ingesmeerd met een zalfje. Als ze in het begin te hard liep, struikelde ze en viel op haar neus. Nu gebeurt dat een stuk minder. Ze is minder stijf. Als ze nieuwsgierig is of iets lekkers wil, gaat ze op haar achterpoten staan. Dan is ze net een kangoeroe. Voor een koekje wil ze zelfs een paar stapjes zetten. De foxterriër van het gezin speelt veel met haar. Het is aandoenlijk om te zien hoe hij rekening houdt met haar handicap. Hij snapt dat Alice niet kan rennen. En daarom spelen ze liggend, net zo leuk.

**UIT IN DE
BABYDRAAGZAK**

ZE KUNNEN HEM NOG NIET MISSEN

BOOMER BAS (13) heeft versleten ruggenwervels.

Oude mensen hebben een rollator, Bas heeft een rolstoel. Zo heeft-ie toch nog een prettige oude dag. Wandelen zat er al een tijdje niet meer in. Als ze met hem naar het bos wilden, ging hij op zijn gat zitten. Zijn achterpoten wilden niet meer.

Omdat hij verder nog een vrolijk hondje is, dat met speelgoed rondkuiert, op botten knabbelt en blaft als er bezoek komt, gingen ze op internet op zoek naar een oplossing. Uiteindelijk bestelden ze een hondenrolstoel. De eerste keer dat Bas daarin werd gehesen was heel bijzonder. Hij liep er meteen in weg. In plaats van te strompelen, liep hij weer lekker.

Inmiddels vindt bijna iedereen het leuk. "Wat een uitvinding", zeggen ze. Zelfs de dierenarts is enthousiast.

Bas loopt weer twee, drie keer per dag met stevige pas door het bos. Natuurlijk kan het snel afgelopen zijn met hem, dat weten de baasjes ook wel. Ze gaan heus niet allerlei trucs uithalen om hem in leven te houden, enkel en alleen omdat zij hem niet kunnen missen. Maar zolang hij levenslustig is, helpen ze hem waar ze kunnen.

BEKIJK HET BACKSTAGEFILMPJE OP LINDAMAGAZINE.NL

